

Καλησπέρα σας,

Λέγομαι Αντώνης Τσολομύτης, είμαι καθηγητής στο Τμήμα Μαθηματικών και πρόεδρος του Τμήματος. Θα ήθελα να πω ότι είναι πολύ μεγάλη η χαρά μας, που έχουμε εδώ σήμερα στον τόπο μας, την κυρία Καρυστιανού και τον κο Ασλανίδη. Ήρθαν στο νησί μας, σε ένα νησί ακριτικό και πλήρως απαξιωμένο από την Πολιτεία και τους θεσμούς της. Μας τιμά η παρουσία σας. Ευχαριστούμε και τους δύο όπως επίσης την κα Θάνου για τα όσα μας είπαν.

Αυτά τα δύο και πλέον χρόνια που πέρασαν, από τις 28 Φεβρουαρίου 2023, έχουν αλλάξει τη ζωή όλων μας. Οι οικογένειές σας, εσείς οι ίδιοι μπήκατε στα σπίτια μας και αρχίσαμε να συνειδητοποιούμε, ακόμη περισσότερο, ότι σ' αυτόν τον τόπο δεν ζούμε με ασφάλεια. Ότι σ' αυτόν τον τόπο η ζωή των παιδιών μας, οι ζωές των ανθρώπων δεν μετράνε όσο μετράει το κέρδος. Αρκεί κάποιος να παραμένουν στις καρέκλες τους. Αρκεί η εξουσία να επιβάλλει την πολιτική της. Συμφωνώ απόλυτα με το σύνθημα, δεν θα ανεχθούμε άλλο τα κέρδη τους να είναι πάνω από τις ζωές μας.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Τα παιδιά σας είναι και παιδιά δικά μας. Γιατί αυτός είναι ο σωστός τρόπος να βλέπει κανείς τα παιδιά: ως παιδιά μας. Παιδιά όλων μας. Γι αυτό θεωρούμε ότι η συγκάλυψη, το μπάζωμα, η δικαιοσύνη που την έχουν κατακτήσει ανέκδοτο, η συνενοχή, είναι επιθετικές κινήσεις όχι ενάντια σε εσάς, αλλά ενάντια σε όλους μας. 57 άνθρωποι χάθηκαν και κανένας δύο χρόνια μετά δεν είναι στη φυλακή, όταν για ένα πανό στην hellenic train, 25 νέοι και νέες σύρθηκαν στα δικαστήρια αμέσως μετά ως εγκληματίες φορτώνοντάς τους κακουργήματα!

Δύο πράγματα θέλω να πω με την παρέμβασή μου:

Το ένα:

ότι θα συνεχίσουμε να είμαστε στο πλευρό σας. Θα συνεχίσουμε μαζί σας μέχρι να αποκαλυφθεί όλη η αλήθεια. Μέχρι να αποδοθεί δικαιοσύνη. Μέχρι να

αποδοθούν όχι μόνο πολιτικές αλλά και ποινικές ευθύνες. Θέλουμε και εμείς μαζί σας να δικαιωθούν οι 57 άνθρωποι που δολοφονήθηκαν. Γιατί περί δολοφονίας πρόκειται. Θέλω να απαντήσω στο αθώο ερώτημα «είναι δυνατόν οποιοσδήποτε πολιτικός να θέλει να πεθάνουν 57 νέοι άνθρωποι;» Η απάντηση είναι απλή και τεκμηριώνεται από την πράξη: δεν ισχύει ούτε ότι θέλουν ούτε ότι δεν θέλουν: δεν τους ενδιαφέρει. Δεν είναι προς τα εκεί η πολιτική τους. Η κώφευση στις εκκλήσεις των εργαζομένων στα τρένα δεν είναι ατυχία. Είναι πολιτική άποψη.

Το δεύτερο:

Ακούσαμε διάφορα πορίσματα για το τι προκάλεσε την πυρόσφαιρα, κάποια κάπως αντιφατικά, κάποια αμφιλεγόμενα. Είμαι πανεπιστημιακός 30 χρόνια. Αυτό που έχω να πω είναι ότι **η επιστήμη δεν πρέπει να κρύβεται πίσω από πολιτικές σκοπιμότητες ή πολύ χειρότερο να τις υπηρετεί**. Οι επιστήμονες πρέπει να εργάζονται με βάση τις επιστημονικές μεθόδους και πρακτικές, που είναι διεθνώς αποδεκτές. Και αν δεν μπορούν μόνοι τους να σηκώσουν το όποιο βάρος, γνωρίζουν πολύ καλά τη διαδικασία μεταφοράς της ευθύνης από τη μονάδα στην ομάδα. Δεν επιτρέπεται εμείς οι πανεπιστημιακοί να γινόμαστε πιόνια οποιασδήποτε εξουσίας. Επιπλέον οφείλουν τα επιστημονικά επιμελητήρια να πάρουν θέση, γιατί μέχρι στιγμής σιωπούν!

Είναι αλήθεια ότι τα τελευταία χρόνια αξιοποιώντας κάθε τεχνολογικό μέσο όπως τα κοινωνικά δίκτυα, υπάρχει εντατική προσπάθεια εκπαίδευσης στη σιωπή. Σιωπή για τα Τέμπη και για χίλια δυο άλλα πράγματα όπως (και οφείλω να το πω) και για τα παιδιά στη Γάζα. Αυτή η κατάσταση, η κατάσταση της σιωπής, δεν τιμά καμμιά πανεπιστημιακή κοινότητα, ούτε βεβαίως τη δική μας.

Σας ευχαριστούμε πολύ!